

РЕШЕНИЕ

№ 5009

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 22.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **2044** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от Е. Т. Л. срещу заповед № з-183/04.01.2013 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, с която на основание чл. 224, ал. 2 (неизпълнение на служебни задължения), т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР), чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи (друго тежко дисциплинарно нарушение), във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР), деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с коио се уронва престижа на службата на Е. Т. Л. – старши полицай в 04 група „Дежурна част и комендатура” на 01 сектор „контрол на пътното движение и отчет на водачи” към ОПП в СДВР, категория Е-II степен е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи е прекратено служебното й правоотношение.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила за

издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед з-183/04.01.2013 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, на основание чл. 224, ал. 2 (неизпълнение на служебни задължения), т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР), чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи (друго тежко дисциплинарно нарушение), във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР), деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата, на Е. Т. Л. – старши полицай в 04 група „Дежурна част и комендатура” на 01 сектор „контрол на пътното движение и отчет на водачи” към ОПП в СДВР, категория Е-II степен е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи е прекратено служебното й правоотношение. Дисциплинарното наказание уволнение е наложено за извършени нарушения на служебната дисциплина, изразяващи се в това, че Е. Т. Л. – старши полицай поддържа нерегламентирани контакти с лица от активния криминален контингент, а именно М. В. Н. – ЕГН [ЕГН], осъждан многократно и Х. А. Х., ЕГН [ЕГН], осъждан многократно и управляващ регистриран на нейно име автомобил марка „Фолксваген”, модел „Т.” с рег. [рег.номер на МПС] . Полицай Л. е укрила вещи – два броя раници, собственост на Х. А. Х., съдържащи предмети, послужили за извършване на кражба на златни накити и преносим компютър на 15.03.2012 г. в [населено място], област М., за което на основание чл. 64, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи полицай Е. Л., Х. Х. и М. Н. са задържани за срок от 24 часа. По случая е било образувано досъдебно производство ДП № 64/2012 г., в което полицай Л. е била привлечена като свидетел, като впоследствие същата е предала двете раници, съдържащи предмети, подпомогнали извършването на кражбата и се е съгласила да съдейства на органите на реда. С посочените действия според административния орган, а именно прикривайки доведено до знанието й престъпно деяние и подпомагайки неговото извършване, в качеството си на длъжностно лице и съответно служебно положение полицай Л. не е изпълнила служебните си задължения съгласно чл. 58 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а именно да предотвратява и разкрива престъпления и виновно е нарушила т. 4, 8 и 64 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, а именно да съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, да насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си и да не прикрива доведено до знанието й правонарушение, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване, с което е извършила нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 2 и т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Съобразно обстоятелствата, изложени в жалбата за периода от 01.01.2012 г. до 15.03.2012 г. в качеството си на длъжностно лице полицай Л. е извършила и предоставила на криминално проявеното лице Х. Х. множество нерегламентирани справки в А. на МВР, И. – справки, система „Справки в

И.” и А. „Издирвателна дейност”. Съобразно административния орган извършването на справките представляващи държавна тайна със степен на защита поверително е нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, чл. 19 и чл. 26, ал. 1 от Закона за защита на класифицираната информация. Обжалваната заповед е мотивирана и с обстоятелството, че с действията си, станали достояние на служители от ОДМВР – В., извършили задържането на полицаи Л., на служители от дирекция „Вътрешна сигурност” в Министерството на вътрешните работи, на наблюдаващия прокурор по делото, на други лица (И. Е. З. – барман в дискотеката, управлявана от майката на Л.) и информационния бюлетин, публикуван на страницата на ОДМВР – В., Л. е уронила престижа на СДВР и институцията МВР, както пред колеги, полицейски служители, така и пред органите на съдебната власт, което се е отразило негативно на авторитета на полицейския служител пред обществото. Извършеното то полицаи Л. е определено като деяние, уронващо престижа на службата, която представлява и е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавния служител, регламентирани в т. 7 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, съгласно който текст държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява, задължение, чието изпълнение е тежко дисциплинарно нарушение, за което на основание чл. 224, ал. 2, т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, с които се уронва престижа на службата, се налага дисциплинарно наказание уволнение. Дисциплинарното производство срещу Е. Т. Л. е образувано със заповед № з-9667/26.07.2012 г. на директора на СДВР, по предложение рег. № 32498/24.07.2012 г., определен е дисциплинарно разследващия орган. С посочената заповед служителът е уведомен за правото си да дава обяснения и да представя доказателства. За допуснатото дисциплинарно нарушение Е. Т. Л. е поканена да даде писмени обяснения с покана, в която са посочени датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението и разпоредбите, които се считат за нарушени. Поканата е била връчена на служителя на 12.09.2012 г. Служителът е дал писмените си обяснения на 12.09.2012 г., в които е отразила, че е поддържала връзка с Х. Х., не е знаела, че вещите са обекти на престъпление, знаела е къде са намират, не е давала служебна информация на посоченото лице, осъзнава, че е нарушила Етичния кодекс, знаела е, че Х. Х. е от криминалния контингент, но не е знаела с какво се занимава, посещавала го е в затвора, но не може да каже колко пъти, автомобилът марка Фолксваген, модел Т. е закупен със средства на Х. Х.. От дисциплинарно разследващия орган е изготвено становище до директора на СДВР, рег. № 36445/09.11.2012 г., в което същият е предложил на Е. Т. Л. да се наложи дисциплинарно наказание уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи да бъде прекратено служебното й правоотношение. На 06.11.2012 г. до СДВР, в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, е изготвена обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган относно образуваното дисциплинарно производство по заповед рег. № з-9667/26.07.2012 г., като е направено заключението, че служителът е нарушил Етичните правила за поведение на държавния служител в Министерството на вътрешните работи, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи № Из – 2013/08.11.2006 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на

вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Обобщената справка е била връчена на държавния служител на 06.11.2012 г. В резултат на изготвеното становище и обобщената справка от определения дисциплинарно разследващ орган, директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи е приел, че служителът е нарушил Етичните правила за поведение на държавния служител в Министерството на вътрешните работи. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е получена от жалбоподателя лично, срещу подпис на 21.01.2013 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 04.02.2013 г. (по пощата), в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, че по делото не били събрани доказателства за укриване на вещи от страна на Е. Л.. Напротив, от събраните по делото доказателства и с поведението на лицето, а именно затрупването с камъни на процесните вещи се установява обстоятелството на укриване на процесните вещи. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя за немотивираност на обжалваната заповед. Заповедта е мотивирана, като след излагането на фактическата обстановка и обстоятелствата, при които е било извършено съответното нарушение е посочена и правна норма, по силата, на която същото се определя като дисциплинарно нарушение, а също така и дисциплинарното наказание предвидено за съответния вид нарушение. Не се отразява на законосъобразността на обжалваната заповед и не представлявана нарушение на процесуалните правила обстоятелството на удължаване на срока на образуваното дисциплинарно производство. Действително, срокът на дисциплинарното производство е удължен, считано от 26.08.2012 г., като заповедта за това обстоятелство е била издадена на 12.09.2012 г., но това обстоятелство не може да се определи като такова, което да се отрази на законосъобразността на оспорваната заповед. Предвид и обстоятелството, че срокът, в който следва да приключи образуваното дисциплинарно производство (от датата на неговото образуване до приключването му) не е законово определен, а е предоставен на преценката на дисциплинарно наказващия орган. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, че жалбоподателят е бил запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в хода на образуваното дисциплинарно производство срещу държавния служител. От събраните по делото доказателства се установява, че Е. Т. Л. е била започната с Етичния кодекс за

поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи на 06.06.2012 г., като тази дата е посочена от жалбоподателя и след полагането на нейния подпис, а заповедта за образуване на дисциплинарното производство срещу жалбоподателя е издадена на 26 юли 2012 г. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 224, ал. 2, т. 2 и т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи материалноправни предпоставки за това. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед на изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноси. От страна на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора е основателно, като на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Е. Т. Л. срещу заповед № з-183/04.01.2013 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, като неоснователно.

ОСЪЖДА Е. Т. Л., ЕГН [ЕГН] да заплати в полза на Столичната дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ